

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

Εἶναι ὥρα, καθ' ἣν τὰ ἐναέρια πνεύματα, αἱ ἐξωτικάι, οἱ ἄλυτοι νεκροί, ἡ ἀστυνομία, οἱ δαίμονες ἀφίνοντα τὰ μυστηριώδη καταφύγια των, ἐξέρχονται νὰ παίξωσι, νὰ γελάσωσι πονηρά εἰς τὰ σνότη, μὲ τὴν ἐξοχὸν πολιτικὴν, τὴν ξένην διπλωματίαν· καὶ μιμούμενα αὐτάς, αἵτινες ἀπὸ τινος ἤρχισαν νὰ παίξωσι κωμωδίας εἰς τὴν πρωτεύουσάν μας, νὰ ὑπεξαιρέσωσιν ἀπὸ τὴν σεβαστὴν ἐπιτροπὴν τοῦ ἐθνικοῦ μας θεάτρου — τὸν λοχίαν Παλαύραν, τὴν σκιὰν τοῦ Ρινάρδου, τὸν βίαιον γάμον, διὰ νὰ τὰ παραστήσωσι καὶ αὐτὰ τὰ ταλαίπωρα, ἅπαξ, ἀφοῦ εἶδον, ὅτι εἶχομεν τὴν εὐχαρίστησιν χιλιάκις νὰ χειροκροτήσωμεν αὐτὰ καὶ πάλιν αὐτὰ ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

Καὶ ὅμως τίς ἤθελε τὸ πιστεύσει; ὁ νεαρὸς δαίμων τοῦ Ἀβδερῖτου μόνος, δὲν λαμβάνει μέρος εἰς τὰς ἐν ὑπαίθρῳ αὐτὰς παραστάσεις τῶν συναδέλφων του, ἀποτασσόμενος τὴν πολιτικὴν, τὴν διπλωματίαν, καὶ κλείων τὰ ὦτα εἰς τὰς θωπευτικὰς προσκλήσεις τοῦ γέροντος Ἀβδερῖτου, ὅστις τὸν προσκαλεῖ νὰ πηδήσῃ, νὰ παίξῃ μὲ ὀλίγα τρίκωχα μεταφέρων αὐτὰ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἐνὸς ἀγαθοῦ συζύγου, εἰς τὴν κεφαλὴν ἐνὸς πονηροῦ διπλωμάτου, καὶ νὰ γελάσῃ ἄθῶα μὲ τὰς προσωπίδας, οὐχὶ ὅμως τῆς ἀποκρέω.

— Δὲν τὸ κουνῶ! Δέσποτα, ἔλεγεν ἀσθμαῖνον, καὶ κατέπεσε μακρὸν, πλατὺ ἐπὶ τινος θρανίου, ὡς καταπίπτει συνήθως ἡ φαναρτίτιστα μετὰ τὴν πάλην ἐνὸς χοροῦ.

— Θὰ πηδήσῃς, θὰ χορεύσῃς, μικρούτσικε· ὄχι βέβαια τὸ σεμνὸ τῆς Μοῦτας μπαλέτο, ἀλλὰ τὰ συνήθη ἐλαφρά σου, χαριτωμένα πηδήματα.

— Ἀλλὰ, Δέσποτα, εἶμαι κατάκοπο, ὑπέλαβεν ὁ μικρὸς, καὶ εἰς ἓνα κάποιον τρόπον προσβεβλημένο, ἂν θέλῃς.

— Προσβεβλημένο, κατάκοπο! ἐψηφηφόρεις τῆχα ἢ ἐσυρίχθης ὡς χειροκροτεῖται ἡ Γκόρη.

— Χειρότερο! ἔρχομαι ἀπὸ τὰς ἐπισκέψεις, τὰς ὁποίας μὲ ἐπεφορτίσατε νὰ κάμω πρὸς σύστασιν τοῦ ἀναφανέντος Ἀριστοφάνους.

— Αἶ!...

— Ἄ! φαντάσου λοιπὸν νὰ κτυπήσω ὅλας τὰς θύρας μας, σύρων μετ' ἐμοῦ, Σοφοκλεῖς μετρηφισμένους εἰς Ἀριστοφάνας, χαριτωμένα μειράκια καὶ Μούσας μαγνητιζομένας· καὶ ὡς νὰ μὴν ἤρκει τοῦτο, πολλοὶ λογιώτατοι μοῦ ἔκαμναν τὴν ἀντικάμαρα καὶ ἤμην ἠναγκα-

σμένος νὰ πέρνω εἰς βάρος μου τοῦ μὲν τοὺς μορφασμοὺς καὶ τοῦ ἄλλου τὰς ἀπαρεσκείας, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δὲν μοῦ ἐσυνέβη ποτὲ Δέσποτα.

— Καὶ λοιπὸν τώρα, ἀπεφασίσατε νὰ μὴ πηδήσετε πλέον;

— Τοῦλάχιστον ἀφοῦ ἀναπαυθῶ.

— Ἐκατάλαβα· τότε ἂν λογοπαίξωμεν καθήμενοι, ἂν καὶ θέλῃ χοροπηδήματα ἢ ἀποκρέω.

— Ἀλήθεια, χίλια, εὐχαριστῶ, ἔχω νὰ σοὶ προφέρω, Δέσποτα, ἐκ μέρους τῶν μετριοφρόνων συντακτῶν τῆς ἀναφανείσης ἐφημερίδος ὁ Ἕλλην· διότι, λέγει, εἶχες τὴν καλοσύνην νὰ μεθερμηνεύσῃς τὴν κεφαλὴν των, ἢ τὴν κεφαλίδαν τῆς ἐφημερίδος των.

— Τῷ ὄντι! πῶς ἀναγνωρίζεται ἡ φαναριτικὴ ἀβροφροσύνη. Εἶναι ἀμήμιτοι ἐνῷ τοὺς ὑβρίζεις πολλάκις, ἐκεῖνοι σὲ κολακεύουν. Μὲ ἡρώτων μάλιστα τὴν παρελθοῦσαν πῶς εὔρον τὰς ἀρχὰς καὶ τὸ ὕψος των.

— Καὶ τί ἀπήντησες;

— Ὅτι εἶναι ἓνα θαῦμα! ὅτι μέχρι τοῦδε εἶχομεν δύο ἐντίμους ἐφημερίδας ἀμιλλωμένας πρὸς τὸ ὄνομα — Τὸν Φιλόπατρι *"Ελληνα*, καὶ τὸν Φιλόπατριν καὶ μὴ Ἕλληνα — Ἡδὴ προσετέθη, πρὸς τιμὴν τῆς ἐφημεριδογραφίας, καὶ ὁ *"Ελλην καὶ μὴ φιλόπατρις* — καθ' ὃ ἀπατρίς . . . ὦ! *ma fois* εἶναι *chef d'oeuvre* — εἶναι πολὺ ἐπιτυχημένον *καλεμπόρ*, ἐπεφώνησαν, κτυπῶντες με θωπευτικὰ ἐπὶ τοῦ ὤμου, ἐνῷ ἀπῆρχοντο.

— Καὶ ὅτι, (ἔπρεπε νὰ προσθέσῃς ἀκόμῃ) τὴν μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ μεγάλου Πίτ ὁμοιότητα, πρὸς ὃν παραβάλλονται τὰ σοφὰ αὐτὰ γεροντοπαλλίκαρα, τὴν εὐρίσκεις, εἰς μόνην τὴν σμικρότητα τῆς λέξεως Πίτ.

— Ἀποδίδομεν ἀξίους ἐπαίνους εἰς τὸν νεώτερον Παράσχον, διὰ τὴν εὐφυΐαν καὶ τὰ ποιητικὰ προτερήματά του, συγχαίροντες εἰλικρινῶς τὴν τρυφεράν αὐτὴν καρδίαν εἰς τὰ μέχρι τοῦδε δημοσιευθέντα ποιητικὰ πονημάτιά του, εἰς ἃ καὶ ὕψος καὶ ιδέας εὐρίσκομεν ἀνδρικάς.

Τὸ κάτωθι δημοσιευόμενον ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν — Εἰς Μάτην — εἶναι ἓν παράδειγμα, ὅς ἐπεῖν, τῆς νεαρᾶς αὐτῆς φαντασίας — καὶ ἂν ἐζῶμεν εἰς αἰῶνα ποιητικόν, δηλαδὴ εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν τῆς δάφνης ὁ στέφανος ἐκρίνεται πρὶν ἢ δοθῇ, ἠθέλαμεν προτρέψει τὸν νέον αὐτὸν εἰς ἀνένδοτον τῆς Μούσης του λατρείαν, καθόσον βλέπομεν, ὅτι βαίνει, τὰ ἴχνη τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ περὶ τὸ κάλλος καὶ τὴν λεπτὴν ἐκφρασιν τῶν ἐμπνεομένων αὐτῷ αἰσθημάτων.

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ.